

**Чекараміт Т.**

НТУУ «КПІ»

Науковий керівник: Гожій І.О.

ст. викладач ФСП НТУУ «КПІ»

## ***АКТУАЛЬНІСТЬ ТА РОЗВИТОК УНІФІКАЦІЇ НОРМ В МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ***

На сьогоднішній день досить актуальним є питання уніфікації норм в міжнародному приватному праві, адже уніфікацію права варто вважати одним з головних інструментів глобалізаційного процесу.

В першу чергу, уніфікація необхідна для усунення розбіжностей, певних суперечностей у регулюванні суспільних відносин в міжнародному приватному праві, які розвиваються та вдосконалюються в умовах глобалізації.

Термін «уніфікація» вперше був застосований наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. для визначення діяльності держав, яка була пов'язана з створенням однакового регулювання відносин у суспільстві. В першу чергу, однакове регулювання застосовувалось і виражалось через укладення міжнародних договорів між певними державами. На сьогодні, крім укладення міжнародних угод, уніфікація здійснюється різними шляхами, зокрема, через прийняття типових актів, шляхом кодифікації міжнародних звичаїв. Крім того, науковцями та фахівцями у галузі права було вирішено і обґрунтовано, що уніфікація може полягати не лише у вигляді однакового регулювання відносин, а й у схожості у загальних рисах урегульованості.

В даний час відсутнє визначення поняття «уніфікація» на міжнародному рівні, проте можна диференціювати його через погляди сучасних вчених. Так, О. Ющик визначає уніфікацію як «процес приведення чинного права до єдиної системи, усунення розбіжностей і надання одноманітності правовому регулюванню подібних або близьких видів суспільних відносин; головними методами уніфікації є систематизація національного законодавства, імплементація норм міжнародного права у національне законодавство та його адаптація до вимог міжнародного права» [1, с.32].

У сфері міжнародного приватного права уніфікація може здійснюватись в напрямі узгодження колізійних норм або через розширення прямого уніфікованого регулювання відносин з іноземним елементом шляхом укладення відповідних дво- та багатосторонніх міжнародних договорів [2, с.65].

Як відомо, у світовій практиці існують два типи уніфікації норм міжнародного приватного права – уніфікація матеріально-правових та колізійних норм права. На сучасному етапі розвитку та вдосконалення міжнародного приватного права уніфікація матеріально-правових норм не набула досить значного поширення, навіть, незважаючи на зручність зазначеного способу. Це пояснюється тим, що в певних сферах міжнародних

відносин суттєву роль відіграють історичні та національні особливості. Тому уніфікація матеріально - правових норм є передчасною.

Що ж стосується уніфікації колізійно-правових норм, то слід зазначити, що існує досить небагато прикладів зазначеної уніфікації. Найбільш відомим та досконалим прикладом можна назвати Кодекс Бустаманте 1928 року, який вирішив деякі суперечності у регулюванні однорідних правовідносин. Більш того, саме ця регіональна угода є найповнішою та найвизначнішою уніфікацією колізійних норм. На нашу думку, угода ознаменувала собою початок уніфікації колізійно-правових норм у міжнародному просторі.

Оскільки Кодекс Бустаманте був прийнятий у Латинській Америці, на європейському просторі почали виникати питання щодо схожого способу однакового врегулювання певних суперечностей у міжнародних відносинах. Проте, через складність та специфіку національного законодавства багатьох європейських країн, не вдалося реалізувати в повній мірі успіх держав Латинської Америки в даному питанні. Разом з тим, певні міжнародні договори, конвенції були прийняті з метою вдосконалення застосування колізійних норм права.

На особливу увагу заслуговує Конвенція з питань цивільного процесу 1954 року. За її допомогою визначились та вирішили деякі колізії у сфері судочинства, відбулась уніфікація процесуальних норм. Згадана Конвенція ознаменувала плідний початок удосконалення розбіжностей у законодавствах деяких держав. Проте, на жаль, вона не змогла вирішити всіх колізійних питань.

На нашу думку, слід розробляти акти для вирішення колізій як у національному законодавстві певних країн, так і на міжнародній арені для вдосконалення законодавчої бази.

Отже, можна зробити висновок, що питання уніфікації норм в міжнародному приватному праві має актуальний характер та стрімкий розвиток, що пояснюється поширеністю та різнобічністю міжнародних відносин в процесі глобалізації суспільного життя.

Список використаних джерел:

1. Великий енциклопедичний юридичний словник / За ред. акад. НАНУ Ю. С. Шемшученка. – К. : Юридична думка, 2007. – 992 с.;
2. Сайфуліна Ю. Ф. Тенденції сучасного правового розвитку в умовах світових трансформацій // Митна справа. – 2011. – №1 (73). – ч. 2. – с. 201–20.